SUPERUS

RĂZVAN HARITONOVICI

I se spusese de la bun început Superus. Asta datorită coeficientului său de inteligenţă extrem de ridicat.

Se obişnuiseră de mici cu încăperea austeră, plină de pupitre şi display-uri, pe care, cu o rară unanimitate, o numiseră „clasa lor". Iniţial fuseseră aleşi patruzeci. Nu ştia, dar bănuia că mai există cîteva clase asemănătoare ascunse în subteran.

Superus prindea foarte repede noţiunile cele mai noi şi mai complexe, spre invidia unora dintre colegii săi. Din pricina sa sistemele de notare se schimbară de cîteva ori, apoi computerele renunţară să-l mai noteze. Soluţiile lui, pentru orice problemă, erau considerate, din oficiu, optime şi folosite ca etalon.

După un timp clasa se restrînse la douăzeci, apoi la zece, apoi… Ceilalţi erau trimişi, pe rînd, spre punctele strategice de comandă. El, însă, rămase.

Învăţă, cu uşurinţă, cele douăsprezece limbaje internaţionale de codificare. Trecu prin matematică, fizică, chimie, robotică. După aceea, cum era şi firesc, aprofundă noţiunile de tactică şi strategie.

Colegii îl părăsiseră, dar lui nu-i păsa. Acumula din ce în ce mai mult, sintetizîndu-şi cunoştinţele într-o unitate complexă, din care, atunci cînd era necesar, se iveau soluţii de o rară frumuseţe şi utilitate.

Viziona zilnic jurnalul de actualităţi şi jubila de cîte ori întîlnea o transpunere practică a rezolvărilor sale ale unor probleme de genul „cîte rachete de tipul ZZ trebuiesc lansate asupra unei ţări de tip B2, avînd următoarele caracteristici geografice…" sau „ce fel de armament se va folosi într-un război aflat în stadiul «gamma», între o putere de tip A5 şi şapte state de forţă G3?".

Atunci cînd jurnalul de actualităţi încetă să-i mai parvină, din

motive necunoscute, iar colegii, împotriva cărora putea să joace un simultan, dispărură la posturile lor de comandă, Superus începu să conceapă nu numai soluţii, ci şi probleme tot mai dificile.

Activitatea îi fu întreruptă de un lucru aparent banal. Rezerva de pastile nutritive nu-i mai fusese împrospătată de mult, aşa că, într-o bună zi, se sfîrşi. Atunci se hotărî să iasă afară. Pentru că el ştia că universul nu se mărgineşte la incinta unde îşi petrecuse copilăria şi adolescenţa. Ştia că în afara „clasei" există o lume împotriva căreia simulase cele mai variate experienţe de luptă. Acum era nevoit să o cunoască.

Găsirea cheilor cod pentru spargerea cifrului de ieşire îi luă cincisprezece secunde. Uşa de metal, prin care plecaseră colegii săi, se deschise, şi pentru el. Porni, astfel, într-o lungă expediţie prin coridoare întortocheate şi pustii, folosind lifturile de serviciu şi minunîndu-se de distanţa pînă la suprafaţă.

Atunci cînd ultima uşă se deschise înaintea lui, Superus primi în faţă prima adiere de vînt. I-ar fi putut calcula viteza. Păşi afară şi se trezi în mijlocul unor clădiri imense, pe jumătate dărîmate. „Aceasta ar putea fi o situaţie de luptă «alfa»" – îşi spuse legănîndu-şi capul mare.

La cîţiva metri, un grup de oameni slabi şi zdrenţăroşi îl priveau cu figuri uimite. Aici, mintea sa avu prima îndoială: „inamic sau aliat"? Nu ştia. Foamea, factor subiectiv, îl făcu să încline spre a doua variantă.

Porni spre ei şi se opri, observîndu-le feţele ameninţătoare şi braţele noduroase pe care le intui periculoase, deşi nu le recunoscu din vreun arsenal anume.

„De unde dracu' a mai ieşit şi aschimodia asta?" – se răsti unul.

Superus nu înţelese sensul întrebării, aşa că ceru lămuriri, pe rînd, în cele douăsprezece limbaje internaţionale, fără a obţine un rezultat concludent.

— Omoară-l, George – sări altul. Nu ştim cine e şi, oricum, nu ne trebuie o gură în plus.

— Ba nu, tată, lasă-l! Şi aşa sîntem puţini. Uite ce ochi frumoşi are!

Cea care vorbise era o fată. Superus ştia asta din lecţiile de anatomie pe care le studiase cu foarte mulţi ani în urmă. Fata se ridică şi se apropie de el, prinzîndu-l de mînă.

— Vino cu noi! – spuse. Stai lîngă mine.

Apoi, după o pauza, îi întinse două obiecte,

— Tu ştii să faci focul? Schiţă gestul de a aprinde un foc. Ia încearcă!

Superus o privi lung şi în ochi îi scăpără o scînteie, apoi apucă obiectele fără să le recunoască. Erau o bucată de iască şi un amnar. Ca întotdeauna cînd nu înţelegea ceva, era hotărît să înveţe. Se aplecă şi urmări cu atenţie mişcările fetei care aprindea focul.